

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 51.

2021. gada marts, Mazsalaca

UN KĀDAS IR TAVAS ŠODIENAS IZVĒLES?...

Un atkal mēs tiekamies - nu jau martā! ☺

Bet varbūt citu mēnesi Tavā uzmanības lokā ir nonākusi tieši šī avīzīte... Tam jau nav nozīmes, kad izlasīsi šeit ievietoto, jo to, kas katram vajadzīgs, saņemam tad, kad esam tam gatavi. Atliek vienīgi pamanīt un pielietot savā dzīvē, jo citādi uzzinātajam nav vērtības. Šobrīd tieši šis laiks jo īpaši liek to darīt, lai mēs nepazaudētu sevi. Izmantosim savas zināšanas, radošās un darbīgās spējas!

Vai redzi un jūti, kā mostas Daba, jaunam pavasarim tuvojoties?... Vai dzirdi, kā mūs aicina sēt un lolot jaunas sēkļiņas?...

Mēs ejam uz priekšu! Cik labi, ka mūsu vidū ir tik gaiši un sirdsgudri cilvēki!

Paldies jums VISIEM! Un – priecīgi sagaidīt Pavasari! ☺

Ar mīlestību – Maija

Viens maziņš mirklis mūžības

Uz zemes iedalīts.

Ceļš liekas garš un bezgalīgs,

Tā priekšā jūtos sīks.

Caur laika apli izejot

Es rodu sākumu.

Viss izgaist kas reiz iemācīts

Par dzīves grūtumu.

Dace Ābeltiņa

Cik vērtīgi būtu, ja mēs no vārdnīcas un savas apziņas izslēgtu vārdu "cīņa". Cik liels ir gandarījums un papildījums pēc cīņas? Jā, Vecajā pasaulē cīņa vienmēr bija uzslavas vērtā. Tas cilvēks ir derīgs, jo viņš cīnās. Ko Tu šajā brīdī vari panākt ar cīņu? Paņem par piemēru vienu situāciju, kur pēdējo 4 gadu laikā esi cīnījies. Visbiežāk kādu attiecību, amata vai materiālā statusa dēļ. Cik daudz enerģijas Tu esi tam patērējis, cik daudz no sevis atdevis un vai tas Tev ir sniedzis iekšējo papildījumu?

Cīņa ir ieciklēšanās, kura vienmēr ir vērsta tikai pret Tevi pašu. Kāpēc gāzt mūrus, ja Tev blakus ir tilts, kuru šķērsot? Būt plūsmā nenozīmē, ka Tevī nav rīcības. Tu paļaujies un ļaujies iznākumam. Rīcība nav sinonīms vārdam cīņa. Rīkoties var arī ļaujoties, esot brīvam.

Tur, kur ir cīņa, ir nožēla un vilšanās, kam ātri vai vēlu seko dusmas un aizvainojums. Samsāras aplis bez apstājas.

Pavēro upi, kad tā plūst. Tu vari ļauties straumei un fokusam, pieaicināt to savā dzīvē, vai arī izmisīgi ķerties pie krasta.

Sameklē šodien kādu upi ar tiltu. Nostājies upes vidū uz tilta un lūkojies uz priekšu. Tev abās pusēs ir krasti, kuri izplūst un tiem pa vidu – plūsma. Pajautā un Tu saņemsi atbildi.

Indu Puri

ieraudzīt, ka ikviens mirklis ir izvēle. Katrs mirklis sevī nes dāvanu - izdarīt izvēli apzināti, būt savu izvēļu noteicējam, būt savas dzīves noteicējam.

Jo vairāk raugos uz savu dzīvi, jo vairāk redzu, cik nepilnīga tā ir, cik daudz neapzinātu izvēļu es izdaru katru dienu. Atkal un atkal. Tomēr neapzināta izvēle arī ir izvēle. Un tā nu tā mana dzīve veidojas it kā ne tāda, kā es vēlos un tomēr tāda, kādu es to veidoju ar savām neapzinātajām izvēlēm. Nu redz, nav jau neviena, kuru vainot pie tā, ka ir tā, kā ir. Nav nekādu nejaušu izvēļu vai ārēju apstākļu,

Pieņemts domāt, ka dzīve sastāv no mirkļiem. Tomēr dzīve tikpat lielā mērā sastāv no izvēlēm.

Ja pavērojam sevi, varam

kuri mani ietekmētu vai kuriem es nespētu pretoties. Pakļaušanās apstākļiem, pakļaušanās notikumiem, pakļaušanās cilvēkiem, pakļaušanās emocijām... Tās visas tomēr ir un paliek manas izvēles. Lai cik neapzinātas, lai cik nepatīkamas, lai cik netaisnīgas tās man šķistu, tās ir un paliek manas izvēles.

Un es ļoti labi saprotu, kāpēc tik daudzi tomēr izvēlas palikt neapzinātībā. Tiklīdz izvēle ir izdarīta apzināti, es automātiski uzņemos pilnu atbildību par savu izvēli. Bet būt atbildīgai par to kāda ir mana dzīve tagad, par katru tās aspektu... to man nemaz negribas. Tam pat negribas ticēt. Un tā arī ir izvēle - neticēt, neuzņemties atbildību, turpināt dzīvot tā, kā līdz šim. Viss ir mūsu pašu ziņā. Un jebkura izvēle ir pareiza un laba, ja esam ar to mierā, ja apzināmies, ka tā ir mūsu izvēle un, ja spējam uzņemties par to atbildību un izprast sekas, ko rada mūsu izvēle.

Un kādas ir Tavas šodienas izvēles?

Madara

[Dvēseles piezīmes](#)

– **A**tceries, čukstēja Mazais Eņģelis, –
ja nu pēkšņi tev rodas sajūta, ka esi
pazaudējies... Pazaudējies laikā, telpā,
domās, cilvēkos, sapņos, cerībās,
garastāvokļos, ceļos, mūzikā, mīklās,
attiecībās....

Ja tev pēkšņi šķitīs, ka tevi šajā lielajā
pasaulē ir pazaudējuši...

Atceries, **KĀDS** – noteikti īstajā laikā –
tevi atradīs!... Ar labu vārdu... siltu un sirsnīgu
skatienu... maigu pieskārienu... stingru, drošu
plecu... stiprām rokām, kas tevi šūpo... vai
gaišu smaidu... vai dzidra un auksta ūdens
glāzi karstā dienā... vai
saviļņojošu mūziku...
vai brīnumainu meža
smaržu... vai okeāna
elpu.... vai klusiem
čukstiem par senām
teikām, pasakām un
dīvainiem
atgadījumiem... siltiem
saules apskāvieniem...
sena krēsla ērtumu...
lidojošu tauriņu vai
vienkārši pastieptu
roku... ar atvērtu
plaukstu...

Šai milzīgajai
pasaulei ir viens
brīnumains
noslēpums... Ja tev
kādreiz šķitīs, ka tevi ir
pazaudējuši, atceries:
tas, kurš tev vajadzīgs, noteikti tevi atradīs...
Un tas notiks īstajā laikā... noteikti...

Jo katram no mums ir cilvēks, kurš mūs
atrod īstajā laikā...

Olga Meškovska

Tulkoja: Ginta Filia Solis

Ja un kad esam nonākuši situācijā, kad
neredzam tās risinājumu, ir laiks paskatīties uz
to no pavisam citas puses. Skats no malas, no
citas puses uz lietām, par kurām nemēdzam
šaubīties un uzdot jautājumus, ir izeja no
jebkuras bezizejas. Par to arī šajā kanālā:
skats no citas puses uz cilvēku, dažādām
dzīves situācijām; skats no citas puses uz
pasauli un to, kas tajā ir un nav, kas var būt un
... it kā nevar.

[Kanāls "Aurika" - YouTube](#)

ACU GAIŠUMAM.

Acis nespēj melot. Tās ir cilvēka
dvēseles spogulis. Mēs varam izspiest
samākslotu smaidu, teikt laipnus un
glaimojošus vārdus, taču acīs redzama
patiesība. Acis nodod to, kurš izliekas un
melo. Acīs redzama cilvēka iekšējā pasaule,
cik tā skaidra vai haotiska, cik tā mīloša vai
naidpilna, cik tā rāma vai satraukumu pilna, cik
tā droša vai šaubu un baiļu pārņemta. Cilvēka
acis var zibeņot kā mazas uguniņas vai būt
aukstas un izdzisušas. Acīs nolasāms
dzīvesprieks vai sagurums un nomāktība.

Nav vērts pucēt savu ārieni, jo acīs tik
un tā būs nolasāma paviršība pret savu
iekšējo būtību, bailes būt atklātam, godīgam
un patiesam pret sevi un pasauli.

Acis cilvēkam nav tikai tāpēc, lai
ziņkārīgi censtos ielūkoties dzīves ārējās
norisēs, notikumos, jaunākajās ziņās vai citu
cilvēku dzīvēs, bet gan tāpēc, lai mēs
ieskatītos iekšpus, jo te atklājas visa patiesība
par sevi un dzīvi.

Te mēs atklājam
sevi pašu kā
laimes, miera,
mīlestības un
brīvības avotu.
Te mēs atklājam
sevi kā
augstākā spēka
glabātāju un
gaismas nesēju
pasaulē.

Ir jādzīvo
tā, lai nevienā
brīdī acis nebūtu
jānodur aiz
kauna vai bailēs, bet gan tikai un vienīgi aiz
cieņas un pazemībā pret pašu dzīvi un visu,
kas ar to saistīts.

Kaspars Zlidnis

Vienmēr būs izvēles

Katram

ir bijuši dzīvē ne tikai priekpilni mirklī, bet arī sāpes, skumjas, dažādi emocionāli pārdzīvojumi.

Bieži vien vēlamies tos ātrāk aizmirst,

nedomāt, mesties iekšā jaunās attiecībās, darbos, piedzīvojumos.

Tas palīdz uz laiku, lai atgrieztu sevī spēku nostāties stabili uz kājām un varētu sākt ieraudzīt savu patieso stāvokli.

Ja pagātne nav izstrādāta, tad atkal un atkal sauks atpakaļ. Atmiņā uznirs senas ainiņas, pārņems graužošanas emocijas.

Šīs sirdssāpes modina mūs un liek mainīties. Un šeit ir divi ceļi.

Ja dvēsele ir nogurusi no pārbaudījumu nastas, tās balss pieklust, sirds aizvien vairāk aizveras un cilvēks kļūst nejutīgs, patiesi mīlēt nespējīgs.

Otrs ceļš ir izlaušanās. Sāpes ir tik nepanesamas, ka, lai no tām aizietu, atnāk spēks, kas palīdz izlauzties ārā no tumsas. Un aiz tās vienmēr ir Gaisma. Tāda ir pasaules kārtība, ka tumsu nomaina Gaisma.

Tā ir izlaušanās cauri ego sienām, kurās esot, tikai žēlojam vai pārvērtējam sevi, tādā veidā nespējot satikt sevi pa īstam.

Šī izlaušanās ir satikšanās ar mīlestības iespēju.

Tieši tā - iespēju. Tā tiek dota, jo atveras jauns, daudz plašāks horizonts, kurā varam tagad dzīvot. Bet uz šī horizonta ir jānoturas.

Tāpēc tik būtiski ir izstrādāt savu pagātņi, atlaižot sāpes un nepatīkamās pieredzes. Jo patiesībā tās ir bijušas tāpēc, lai izklūtu ārā no iluzorās ego pasaules un atvērtos jaunai iespējai.

Tā jaunā iespēja ir būt arvien īstākam un godīgākam.

Izvēles būs vienmēr.

Maija Kadiķe
no grāmatas "Deja ar Dievu"

Tik dzirdētās frāzes - es nekad nemainīšos, es tāds esmu un viss...
Neizdomā sevi.

Tu nezini, kas Tev liek mainīties, kas Tev liek ieraudzīt... un zināt atkal pa jaunam.

Norauj citu uzlikto mēteli... nokrati pārliecības.

Izvēlies, kādā ritmā elpot Pats.

Bez neviena sava sitiena, puna, ziluma Tu nebūtu šeit tieši tāds kāds esi!

Ja Tev ir labi šeit, saki paldies un turi visu, kas Tevī ir... Ja gribas iet tālāk, izkrauj kabatas tukšas un ej atkal... Tu nekad neatnāksi tāds pats kā izgāji...

Atļauj savam intelektam doties pelnītā atvaļinājumā...

Un ved sevi tuvāk sev.

Lai kas būtu vedējs, iet būs daudz interesantāk, ja iesi pa nezināmu taku...

Pārsteidz pats sevi!

Linda

www.mieratelpa.lv

Raksti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam**

uz e-pastu: reinvalidemaija@gmail.com

www.draugiem.lv ; www.facebook.lv

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**